

lignende have medført, at Udvalget har været enigt om at fremme Lovforslaget paa det Grundlag, det er fremsat paa. Man har fra alle Sider bestræbt sig for at fremskynde Arbejdet og for at enes om saa meget som muligt for at kunne gennemføre en saa god Ordning som muligt. Der har fra alle Sider været den samme Velvillie mod Bondestandens Sparekasse, som gav sig Udslag, den Gang de forskellige Partiers Ordførere omtalte Sagen ved første Behandling. Baade Regeringspartierne, Socialdemokraterne og de Radikale have været enige om at arbejde med den størst mulige Velvillie for Øje og have søgt at naa de bedste Resultater.

Ganske vist har den samme Velvillie ikke været til Stede hos Højres Repræsentant i Udvalget. Velvillie mod Sparekassen har han ganske vist vist, men som de Herrer ville have set i Betænkningen, gaar hans Velvillie væsentligst ud paa at yde Sparekassen en pæn Begravelse. Hans Præmisses konkludere i, at han vil anbefale, at Forslaget ikke oversendes til Landstinget. Jeg ved ikke, om det skal betyde, at det nægtes Overgang til tredje Behandling, eller at man stemmer imod det ved tredje Behandling, det er jo ligegyldigt, men han ønsker, at Forslaget maa blive slaaet ihjel. Han stiller ganske vist i Udsigt, at han vil være villig til at forhandle paa et nyt Grundlag, men dette nye Grundlag er slet og ret Likvidation. Han vil have Sparekassen slaaet ned aldeles grundigt. Han kan tænke sig, at de sjællandske Landboere saa vilde rejse sig en ny Sparekasse, og han kan endog tænke sig, at Staten kan give sin Støtte dertil, men det er ogsaa det længste, han kan gaa. Det, som synes at være ham mest om at gøre, er, at alt, hvad der staar i noget som helst Forhold til Alberti, alt, hvad der har indaaend samme Luft som han, skal begraves saa langt ned som muligt, alt undtagen han selv.

Jeg vil nu haabe, at den Stilling, det ærede Medlem saaledes har indtaget, ikke er Højres Stilling, og jeg støtter dette Haab paa, at adskillige Medlemmer af Højre, bl. a. det ærede Medlem fra Slagelse (Lange) og det ærede Medlem fra Svendborg (W. Neergaard), udtalte sig meget mere velvilligt ved Sagens første Behandling. Jeg vil haabe, at denne Velvillie vil præge Forhandlingen af dette Forslag fra Højres Side ogsaa paa dets fremtidige Vej her i Tinget.

Ærede Medlemmer ville have set, at der er stillet en ret stor Række af Æn-

dringsforslag, men man vil ogsaa have set, at langt de væsentligste Ændringsforslag ere stillede enten af hele Udvalget eller af dets Flertal. Den væsentligste Ændring gaar ud paa at inddrage under det Lovforslag, vi her behandle, nogle Bestemmelser, som findes i et Lovforslag, der blev forelagt samtidig, nemlig Lovforslaget om Ændringer i Sparekasseloven af 1880. Udvalget har været enigt om at se med nogen Betænkelse paa en Ordning som den, at man ved en ret midlertidig Foranstaltning indførte gennemgribende Ændringer i den bestaaende Sparekasselov, medens det samtidig maa erkendes, at den trænger til at revideres; dette erkendes fra alle Sider. Man har i Udvalget ment, at det ikke var nødvendigt at fastslaa Regler, som gjaldt i alle lignende Tilfælde, for at kunne ordne dette ene Tilfælde, og Udvalget har da været enigt om at tage de nødvendige Bestemmelser ud af Lovforslaget angaaende Sparekasseloven og sætte dem ind paa Forslaget om Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Det har man gjort ved Ændringsforslagene Nr. 4, 5 og 9.

I Forslaget om Ændringer i Sparekasseloven indeholdtes tillige nogle Regler om Modregningsretten. Allerede ved Behandlingen af Moratorieloven i den første Del af Samlingen var dette Spørgsmaal fremme, og det blev erkendt fra alle Sider, at Modregningsretten, som utvivlsomt vilde eksistere, dersom Sparekassen gik konkurs, skulde opretholdes, hvis Staten vedtog noget ekstraordinært for at opretholde Sparekassen. Man har taget ogsaa disse Bestemmelser ud af Lovforslaget om Ændringer i Sparekasseloven og sat dem ind paa nærværende Forslag, og jeg skal sige et Par Ord derom.

Det er ikke nok, at Modregningsretten opretholdes i samme Omfang, som hvis Sparekassen gaar konkurs, thi der er sket dette, at en stor Del af Sparekassens Panteobligationer ere pantsatte for Laan, som ere ydede Sparekassen. Der staar saaledes hos Nationalbanken 2,143,400 Kr. pantsatte for Laan, som ere optagne der, i Privatbanken er der pantsat Obligationer til et Beløb af 4,512,306 Kr., og endelig staar der i Statskassen et Beløb af 2,302,600 Kr., ialt et Beløb af 8,958,306 Kr. eller over $\frac{1}{3}$ af Sparekassens Panteobligationer. Nu er det saadan, at de Laan, som ere ydede for disse Haandpant, for længst ere forfaldne. Disse Panteobligationer ere gaaede over paa andre Hænder, de Institutioner, hos hvem de ere pantsatte, eje dem i Virkeligheden formelt